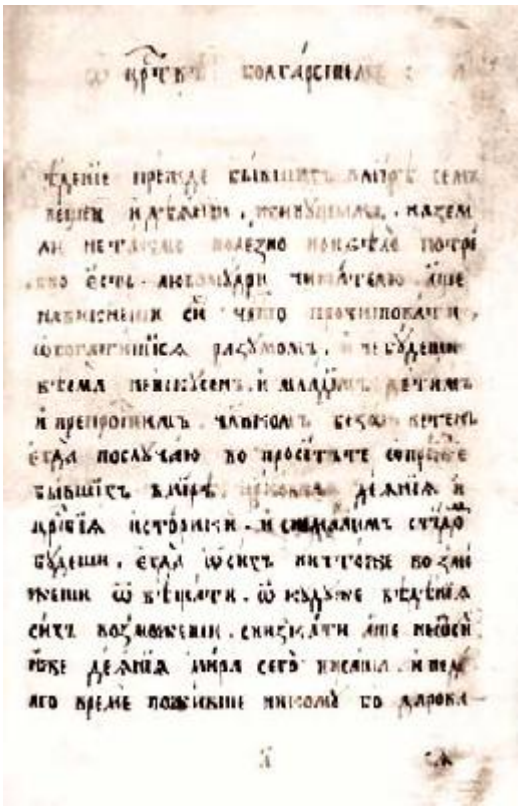
19.06.2012 г. / 10:57:31

Родолюбие

На 19 юни 2012 година честваме 250 години от написването на

На днешната дата честваме 290 години от рождението на Паисий Хилендарски и 250 години от написването на първата българска възрожденска книга - "История Славянобългарска".

Паисий Хилендарски е роден през 1722 година. Хилендарски, често наричан още Отец Паисий, е **български духовник, автор на "История Славянобългарска"**. Сведенията за живота на Паисий се изчерпват в хилендарските кондики и някои писма. Постъпва в Хилендарския манастир като монах, където по-късно става игумен. Според думите на Паисий той не е учил "***нито граматика, нито светски науки***". С много труд две години събира материали и започва да пише българската история в Банско, която завършва през **1762 година** в **Зографския манастир**. Подтикван от патриотизъм и от тревога за съдбата на българския род и език, чрез своята "книжица", като

възкресява славното минало на българите, Паисий се стреми да събуди **народностното им съзнание**, да им внуши, че **имат основание за национално самочувствие**. При обиколките си из българските земи като таксидиот (пътуващ православен монах, който събира помощи за манастир или изпълнява общопросветителски функции) носи и своя труд, за да преписва и разпространява сред българите. Предполага се, че е починал на път за Света Гора в селището Амбелино (днес Св. Георги, квартал на Асеновград). **Починал е на 3 юни през 1773 година.**

Творбата на светогорския монах Паисий с право е сочена като важен подтик за формирането на българското национално самосъзнание. В дългите години на робството българите загубват чувството си за общност, родината за повечето от тях се е свила до собственото им малко градче или селце. **Българите са имали велика история и велики царе, но не са знаели за миналото си.**

Структурно Историята се състои от няколко части - 2 предговора, няколко глави, в които се излагат различни исторически събития, глава за славянските учители, глава за българските светци и послесловие.

Първо предисловие - "Ползата от историята" , в тази част се обръща внимание на "Любомъдрия" читател. Историята се определя като извор на знания и надежда.

Второ предисловие - "Към ония, които желаят да прочетат и чуят написаното в тая история" е втората част,

която е самостоятелно творение на Паисий. В него Той се обръща към целия български род, като критикува чуждопоклонниците и хвали патриотите. Изтъква достойнствата на простия чистосърдечен наш народ, правейки аналог с библейските апостоли.
Същинска част - Представлява компилация от трудове на различни историци. Ползва също български жития и грамоти на български царе. Тази част се състои от **7 глави**, съчетаващи разказ за българските царе, за светиите и славянските първоучители. Основното достойнство не е във фактологическата прецизност, а в подбора , който е направен така, че да се подчертае **войнството и духовната възвишеност на българския народ**.
Послеслов - Това е най-кратката част на Историята и представлява авторски текст, който представя лични данни за Паисий, изяснява мотивите, поради които е написал "История славянобългарска" ("**Разяждаше ме постепенно ревност и жалост за моя български род, че няма наедно събрана история за преславните деяния от първите времена на нашия род, светци и царе**".) и дава сведения за ползваните източници.

Известни са близо **70** преписа на историята. Най-ранните преписи са Софрониевият (1765), Самоковският (1771), Рилският (1772), Жеравненският (преди 1772), Никифоровият, Еленският препис на Дойно Граматик от 1784г.

Нека не забравяме нашата история!

buditeli.info © 2017